

Poppy

Příběh lásky a odpuštění

Barbara Larriva

Poppy

Poppy

Příběh lásky a odpuštění

Barbara Larriva

Poppy

Barbara Larriva

Z anglického originálu *Poppy* přeložila Katka Lipinská

Odpovědná redaktorka Zuzana Pokorná

Návrh obálky Petr Vyoral

Grafická úprava a sazba Art D, www.art-d.com

Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE

www.synergiepublishing.com

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

Elektronické vydání první

Copyright © 2012 by Barbara Larriva

Translation Copyright © 2014 Synergie Publishing SE

Translation rights arranged through Deanna Leah,
HBG Productions, Chico CA, www.hbgproductions.com

ISBN 978-80-7370-312-7 (váz.)

ISBN 978-80-7370-343-1 (e-kniha)

Obsah

Kapitola jedna.....	9
Kapitola dvě.....	23
Kapitola tři.....	43
Kapitola čtyři.....	57
Kapitola pět	69
Kapitola šest.....	79
Kapitola sedm.....	91
Kapitola osm	103
Kapitola devět.....	115
Kapitola deset.....	127
Kapitola jedenáct.....	137

Kapitola jedna

Bolest zkroutila kdysi krásný obličej Allegry Alexanderové. Stárnoucí herečka stěží cítila jehlu, kterou jí sestřička vpíchla do paže. Zdáli k ní doléhaly hlasy, střídavě zesilující a slábnoucí. Zdálo se jí, že z nějakého vzdáleného místa slyší lékaře, jak říká, že to nevypadá moc dobře. Chtěla se ho zeptat, co nevypadá moc dobře, ale z úst jí nevyšel žádný zvuk. Jejím vědomím proniklo zašustění zatahovaných závěsů a pak ji obklopila požehnaná temnota.

Zavrtaná v měkké a teplé temnotě se Allegra znovu stala kráskou, jakou bývala ve svých nejlepších letech. Vysoká, štíhlá s černými vlasy, které jí halily

ramena, byla opět hvězdou, k níž vzhlížely davy. Její překrásné modré oči bloudily po tisících fanoušků, kteří se shromáždili, aby ji mohli alespoň zahlédnout. Pátrala očima v davu, ale nemohla si vzpomenout, koho – nebo co – hledá.

„Vypadáš úchvatně, zlato,“ zašeptal Ramon Novarro. Allegra pohledného filmového idola obdařila oslnivým úsměvem a pak se otočila ke svému agentovi, Ricku Elliotovi, který se usmál a stiskl ji ve svém medvědíím objetí.

„Pojď, zajdeme se najíst,“ řekl s rukou okolo jejího pasu. „Začínáš být moc hubená.“

Usmála se na něj. „Jenom moderně štíhlá.“

Cestou ke švédskému stolu se kolem shlukla spousta fanoušků, žádajících o Allegřin autogram. Zastavila se a znovu a znovu svým úhledným stylem zapisovala své jméno. Ale její oči stále neklidně hledaly něco – nebo někoho – koho nemohly nalézt. Navzdory přelidněné místnosti se jí zmocnil pocit bolavé prázdnoty.

„Počkej tady, donesu ti jídlo,“ řekl Rick a podal Allegře stříbrný příbor zabalený v měkkém lněném ubrousku.

Roztržitě si hrála s jeho srolovaným okrajem, zatímco její oči bloudily po ohromné místnosti. Náhle je přitáhl okraj davu. Stál tam sám, zády k ostatním její syn Adam. Allegřino srdce se zachvělo radostí, že ho vidí, ale když se k ní otočil, opovržení, které

měl vepsané v obličeji, ji zamrazilo. Její oči prosily o odpuštění, ale Adamův obličej byl tvrdý jako kámen – bez lásky a bez náznaku obměkčení.

Allegra se otrásla a ucouvla od fanoušků, kteří ji tak zbožňovali. Co na tom záleželo, že tyto tisíce lidí ji milovaly, když jí její vlastní dítě pohrdalo? Couvala dál a dál od davu a pak ucítila, že padá – padá do nicoty. Z měkkého a teplého bezpečí do propasti.

„Allegro, Allegro, probud' se.“ Malé dlaně jemně trásly bezvládným tělem, ale stará žena se bránila uposlechnout příkazu. Nehnutě ležela na nemocniční posteli. Dívčiny ruce byly neodbytné. „Prosím, Allegro. Vrať se,“ říkalo dítě a jeho hlas pronikl do Allegřina vědomí.

„Já... se... nechci... vrátit,“ zasténala Allegra a zavrtěla hlavou.

Dítě jemně mnulo vráscitý obličej a přitom šeptalo slova podpory. Něžně uhladilo uvolněný pramen bílých vlasů.

Násilím otevřela oči a několikrát zamrkala, aby zaostřila zrak na nejasnou postavu. Když se jí rozjasnilo, zjistila, že hledí do šedých očí dítěte naklánějícího se k ní. Sevřela rukáv dívčinych modrých bavlněných šatů a z očí jí vytryskly slzy. Jak dlouho ještě bude muset snášet trest být naživu? „Nikoho nezajímá, co se se mnou stane, dítě,“ vykřikla, ale hlas jí povadl únavou.

„Mě ano. A Boha také,“ odpověděla dívka suše. Allegra tato slova netrpělivě zaplašila chabým mávnutím rukou.

Ale jejím dalším slovům dodal sílu hluboce zakoreněný strach. „Nemluv mi o Bohu. Nikdy tu nebyl, když jsem Ho potřebovala.“ Allegra se otočila k dívce a na několik vteřin se na ni zadívala. „Kdo jsi? A co děláš v mém pokoji?“ zeptala se stroze.

Dítě ucouvlo od postele ve stejný okamžik, kdy oknem probleskl sluneční paprsek a měkce dopadl na jeho drobné ramínko. „Jmenuji se Poppy* a přišla jsem tě navštívit.“

„No to snad ne! Ať mě Bůh ušetří těchto dobročinných mládežnických skupin, které chodí navštěvovat stárnoucí babičky!“ Allegra zašmátrala po svých brýlích a nasadila si je na špičku nosu. „To ti jistě dali jméno podle tvých rudých vlasů.“ Prohlížela si dívku. „Takže ty navštěvuješ staré lidi, ano?“

„No, je to spíš tak, že jsem viděla všechny tvé filmy a chtěla jsem tě poznat,“ řekla Poppy a přisunula se opět blíž k posteli pod zkoumavým pohledem staré ženy.

„Ty jsi trochu moc mladá na to, abys viděla *mé* filmy, dítě. Kolik ti vůbec je?“ Allegra se vytáhla do sedu.

„Je mi devět. Ale všechny jsem je viděla v televizi.“ Poppyin hlásek byl jasný a hřejivý a herečce připomínal

* Poppy – česky *Vlčí mák* – pozn. překl.

svěžest letního dne po dešti. Poppy si zastrčila za ucho hedvábný pramínek měděných vlasů.

Stará žena, zabořená do prostých nemocničních polštářů, se zasnila a zavzpomínala na dávno minulé časy. „Už se nedělají takové filmy jako dřív. Kdysi dávno, ve třicátých letech, to byly jinačí filmy. Ne takové jako dnes. A vždycky v nich byl tanec a zpěv a – a štěstí. Spousta štěstí. I když se herec utápěl v zoufalství, diváci to nikdy nesměli poznat.“ Já jsem toho živým důkazem, dodala potichu.

Allegřin pohled se opět stočil k Poppy. Posmutněle pokývala hlavou: „Vždycky jsme našli poklad na konci duhy. Když už nic jiného, měli jsme alespoň ty filmy...“ Hlas jí zeslábl, když se zahleděla do okna za Poppyinou hlavou a zamračila se. „A kdo ti dovolil roztáhnout ty žaluzie?“

„Nikdo, udělala jsem to sama. Bylas příliš dlouho ve tmě.“

„Tohle je můj pokoj a když chci být ve tmě, zůstanu ve tmě,“ vyštěkla podrážděně. Náhle si Allegra uvědomila Poppyina slova a aby získala čas, začala si upravovat noční košili. Na chvíli se tiše zahleděla na dívku a pak řekla: „Myslíš tím, že... tys mě přivedla zpět z té... té... tmy?“

„Ale ne,“ ubezpečila ji Poppy. „Sama jsi to dokázala. Jako květiny, které jsou vytaženy na slunce a pak se ohnou v modlitbě.“

„Nezačínej s tím zase, dítě. Nemodlila jsem se stovky let a dávno jsem to zapomněla.“ Allegra pozvedla ruku na znamení, že nechce být přerušována. „A nechci se to teď učit. Takže se mi nesnaž dávat kázání.“

„Bůh počká. On nikam neodejde. Až budeš připravená, budeš se modlit.“ Allegra sebou při dívčíných slovech trhla.

„Nemám ráda povídání o tomhle. Pokud chceš navštěvovat *tuhle* starou dámu, budeš muset změnit téma.“

Poppy se jen zasmála. „Zaslechla jsem sestřičky, jak si povídají na chodbě. Říkaly, že odpoledne se na tebe zastaví podívat lékař. Takže za tebou přijdu po návštěvních hodinách, ano?“

„Koho zajímají návštěvní hodiny? Nikdo mě navštívit nepřijde. Teď, když jsem stará a nemocná, nikdo si ani nevzpomene, že existuji. Kde jsou všichni mí fanoušci? Kde jsou všichni ti sběratelé autogramů? Kde jsou muži, kteří po mně toužili?“ Allegřin hlas se zlomil.

„A co tvůj syn?“ zeptala se tiše Poppy a stejně tiše zajel nůž do Allegřina srdce.

„Už se o něm nikdy znovu nezmiňuj, dítě. Neviděla jsem ho třicet let...“ Třicet dlouhých, bídných, prázdných let, dodala sama k sobě a záblesk bolesti se mihl v jejích očích.

Dívěnka přistoupila těsně k Allegře. „To je mi líto,“ zašeptala Poppy, nahnula se a políbila Allegru. Pramínek rudých vlasů se otřel o vráscitou tvář.

Ve snaze skrýt nečekané city, které jí prostoupily z dětského polibku, řekla stará žena chraplavě, když se Poppy otočila k odchodu: „Odhrň si vlasy z očí.“

Dívinka se zasmála a přikývla. Když se dveře potichu zavřely, Allegra zamumlala: „A příště nech mé žaluzie na pokoji.“

Allegra se zabořila do polštáře a čekala na doktora Morgana. Zdál se jí sympatický, ale neznala ho ještě dost dlouho – přesněji řečeno ho znala osm dní. Bolesti v břiše ji trápily už několik týdnů předtím, ale přičítala je jídlu. Když ale neodcházely a naopak se zhoršovaly, objednala se ke svému lékaři. Když ji prohlédl, doporučil jí návštěvu specialisty a doporučil doktora Morgana. Ještě tentýž den ji doktor Morgan přijal do nemocnice na testy. Allegra si rozzlobeně vybavila, jak neměla čas si skoro ani sbalit nejnütnější věci. A po všem tom spěchu ji tu pak nechali celé dny ležet, zatímco se v ní vrtali, vyšetřovali ji a prováděli jeden test za druhým.

Dnes se měla dozvědět výsledky. „Dobrá,“ řekla si nahlas, „pokud výsledky testů ukážou, že můj život je u konce, budou to opravdu špatné zprávy!“

Natáhla se pro ruční zrcadlo ležící na stole a podívala se na svůj obraz. Jedenasedmdesátiletá tvář byla rozryta hlubokými vráskami. Co čekala po pětatřiceti

letech spalujících reflektorů a silných vrstvách make-upu? Zamračila se na svůj jediný sněhobílý cop, visící jí přes rameno. Co se stalo s jejími hustými, lesklými černými vlasy? Podivila se. Ale barva jejích očí za ta léta nevybledla. Jejich zářivý pohled se na ni i nyní upíral ze zrcadla. Allegra potřásla hlavou. Z nějakého důvodu si nikdy nevšimla, že zestárla. Když byla mladou a krásnou hvězdou MGM, stáří jí připadalo nereálné. Stejně jako umírání. Tyto věci se stávaly jen těm ostatním. Jí ne.

Stáří nepřichází postupně, uvažovala dál. Jednoho dne se zkrátka probudíte a ze zrcadla se na vás dívá cizí tvář. Důvěrně známá, ale přesto jiná. A vy se divíte, jak přes noc mohlo dojít k tak šokující změně. A pak truchlíte nad ztrátou svého mládí, pláčete nad chybami, kterých jste se dopustili, a snažíte se vyjednávat s Bohem, který buď neexistuje, nebo neslyší.

Co to řekl Seneca? „Není nic horšího, než když starý muž nemá žádný důkaz, že žil, kromě svých let.“ A pro ženy to platí dvojnásob, pomyslela si Allegra hořce.

Doktor Morgan vstoupil do pokoje a než Allegra vrátila zrcadlo na stůl, prohlédla si ho.

Přitáhl si židli k posteli a vzal ženinu ruku do své. „Jak se dnes cítíte, Allegro?“ Jeho tvář byla navzdory úsměvu vyčerpaná a unavená.

„Pane doktore, vím, že máte hodně práce, takže to zvládneme bez zdvořilostních frází. Přišel jste,

abyste mi sdělil výsledky testů, tak pojďme na to.“ Vyvinula svou ruku z jeho a uhladila si několik uvolněných pramenů vlasů.

Doktor Morgan si zkroutil konec svého světlého kníru. „Našli jsme u vás nádor,“ řekl nyní bez obalu.

Allegřin obličej zbledl a hlas se jí lehce zatřásl. „No a?“

„Biopsie odhalila, že je zhoubný. Rád bych začal hned s chemoterapií a ozařováním.“

„Ne,“ odvětila rozhodně.

Zamračil se. „Jak to myslíte – ne?“

„Myslím to přesně tak, jak jsem to řekla. Ne! Žádná chemoterapie a žádné ozařování. Chci prostě, abyste mě nechali být. A tedy, pane doktore, kolik času mi zbývá?“ zeptala se Allegra stejně nenuceně, jako by byla řeč o počasí.

Doktor Morgan smutně potřásl hlavou. „Šest měsíců až rok. Možná trochu déle, pokud o sebe budete pečovat.“

Allegra zvažovala jeho slova. Příliš dlouho, říkala si. Nyní, když věděla, že je to nevyhnutelné, jí šest měsíců připadalo jako příliš dlouhá doba k čekání. Zatála ruce v pěst a zahleděla se na růžově a bíle pruhovanou tapetu. Zažila zlatý věk zvukových filmů, přežila hroznou dobu poté, co studia přestala hrát, a procházela nekonečnými dny žalu a osamění. Proč nemůže se vším skoncovat a prostě zemřít?

„Allegro,“ řekl tiše. „Byl bych rád, kdybyste přemýšlela o tom, co jsem řekl. O chemoterapii a ozařování. Mohou vám život prodloužit o léta.“

Podívala se na něj. Nechci prodloužit život o léta, odporovala v duchu.

„Přemýšlejte o tom,“ řekl a pohladil ji po ruce, než se zvedl. Otočil se ke dveřím, ale ještě se zastavil a zeptal se: „Mohu vás nyní nechat o samotě?“

„Samozřejmě,“ odpověděla rozladěně. „Není to první krize, kterou jsem musela zvládnout sama. Ostatně, pane doktore, mám na výběr?“

Doktor Morgan pozvedl husté, světlé obočí a pozvedl si. „Ne, myslím, že nemáte. Ale alespoň v něčem vám mohu pomoci. Napíšu vám léky proti bolesti.“ Ve dveřích zaváhal, zadíval se na ni, jako by ještě mohla změnit názor. Pak rázně vykročil z pokoje.

Allegra věděla, že její spolupacientka Tillie se vrátí zakrátko a poslouchat tu klepnu bylo to poslední, co chtěla. Ta žena byla nesnesitelná žvanilka a neustále něco povídala. Allegra se snažila mít kolem postele zatažený závěs, kdykoli byla Tillie v pokoji. Děkovala Bohu, že velkou část dne trávila na terapii mimo pokoj. Nebylo divu, že neměla moc návštěv. Její neustálé klábosení je nejspíš dovedlo k šílenství.

Allegra se otočila zády k druhé posteli, vytěsnila své okolí a ponořila se hluboko do svého nitra, kde

byla znovu překrásnou a zbožňovanou filmovou hvězdou, jako tomu bylo kdysi dávno.

„Slečno Alexanderová. Jaký je to pocit být následovnicí Barbary LaMarr v roli nejkrásnější ženy na světě?“ zeptal se reportér. Vrazil před ni mikrofon, když se blížila ke vchodu nádherně zdobeného divadla Pantages.

Dříve než mohla odpovědět, vyrazila k ní spousta dalších reportérů, takže nakonec byla obklopena strkajícími se muži, tlačícími se na ni a bombardujícími ji otázkami.

„Prosím vás, já potřebuji trochu místa,“ zasípala bez dechu, rozhlížejíc se v panice po svém manželovi.

Zatímco se ho snažila najít v davu za sebou, ucítila, jak ji začíná škrábat a pálit kůže. Cítila ruce, které se ji snažily zachytit, a páteří jí projelo zamrazení. V hrůze se otočila a uviděla několik divoce se pitvořících fanoušků s rozpaženými rukama, snažících se jí dotknout. Museli projít policejními zátarasy, instalovanými kvůli premiéře nového filmu, pomyslela si, zatímco se kousala do spodního rtu, aby se netřásl. Své dlouhé rudé nehty zatínala do dlaní, v nichž zanechávaly otisky ve tvaru pŕlměsíčků.

Náhle jí nějaký příliš nadšený fanoušek strhl z ramen hedvábný přehoz a nastrčil před ni zmuchlaný cár papíru se žádostí o autogram. Otřesená strachem se

Allegra snažila přikrýt svá obnažená ramena a skrýt se před hysterickým davem.

V obavách, že jí nohy vypovědí službu, hledala místo, kde by se mohla posadit. Bláhovost své myšlenky si uvědomila vzápětí, když byla zmítána davem ze strany na stranu. V šokované nevěřícílosti sledovala, jak fanoušci svádějí boj s policií. Pak koutkem oka zahlédla svého manžela spěchajícího k ní a projela jí vlna úlevy, potřebná k přežití zbytku večera.

„Ustupte a nechte nás projít,“ zavelel, ochrannitelsky objal Allegřina ramena a odvedl ji do divadla. Vděčně se na něj usmála a něžný stisk jeho ruky rozpouštěl napětí v jejím těle.

Bylo to stejné jako v den, kdy se poprvé setkali. On byl jejím ochráncem a rádcem. On rozhodoval a pečoval o ni. On jí vybíral garderóbu podle návrhů známého hollywoodského designéra Adriana stejně pečlivě, jako pro ni vybíral role z rozsáhlé knihovny scénářů MGM. Milovaná, hýčkaná a obdivovaná nejen svými fanoušky, ale i manželem – mužem, který ji miloval víc než svůj život – věděla Allegra, že má všechno.

Zpátky do reality ji vrátil zvuk otevíraných dveří. Zůstala ale bez pohybu, zírajíc do stropu a zoufale se snažíc udržet unikající šťastnou vzpomínku.

„Chtěla bys, abych ti předčítala?“ zeptala se Poppy a usadila se na kraj Allegřiny postele.

Allegra nepřestávala zírat na imaginární tečku na stropě. Jen slza jí stekla po vrásčité tváři, známka bolesti z návratu do přítomnosti tak tíživé, že se skoro nedala snést.

„Možná by sis ráda zahrála karty. Mohu pro ně dojít,“ řekla dívka měkce.

Allegra potřásla hlavou.

„Nebo mi chceš říct, co ti řekl doktor?“

Allegra se stále mrazivějším pohledem promluvila unaveným, poraženým hlasem, zcela ignorujíc dívčiny otázky. „Proč nejsi s ostatními dětmi? Proč se motáš tady? Rudovlasý strážný anděl, vznášející se nade mnou, je ta poslední věc, kterou potřebuji.“

Poppy uchopila jednu z Allegřiných rukou, protkaných modrými žilami.

Ta náhle odvrátila zrak, zamrkala a ruku jí vytrhla. „Jdi zpátky tam, kam patříš. Jsi moc mladá na to, abys trávila všechn svůj čas se stařenou.“

„Ale jdi. Nejsi stará. Jsi Allegra Alexanderová, víš o tom? Překrásná filmová hvězda. Královna města slávy a pozlátka. Četla jsem to ve starém filmovém magazínu. Myslím, že to byl *Photoplay*. Ne, možná *Modern screen*. No v každém případě jsi byla na titulní stránce.“ Poppy odfoukla pramen vlasů, který jí neustále padal do očí.

Allegřin hořkosladký smích naplnil malý pokojík. „Ty jsi nemožná, dítě! Královna města slávy a pozlátka!

Vypadám spíš jako pomuchlané pozlátko, pohozené na podlaze po Štědrém dnu. Ale rozesmála jsi mě. A ví bůh, že to se mi nestalo už stovky let.“

„Mluvíš zvláště, Allegro.“

„To ty taky. A teď běž zpátky, kam patříš, chci odpočívat.“

Než mohla Allegra začít protestovat, Poppy ovinula paže kolem jejích ramen a přitáhla si ji blíž. „Myslím, že tě adoptuji jako svou babičku, ale zůstane to naše tajemství, ano?“

Stará žena ztuhla a násilně potlačila náhlou touhu sevřít to krásné dítě do náruče – náruče, která byla už tolik let prázdná. Když si uvolnila sevřené hrdlo, řekla chraplavě: „A dost.“ Malá postavička s měděnými vlasy vyklouzla ze dveří.

Několik minut nato přivezli do pokoje Tillii, ale Allegra ji ignorovala a pozorovala prodlužující se stíny pozdního odpoledne na zdi. Ležela bez hnutí, otřesená touhou tak silnou, až ji děsila – touhou znovu milovat.